

Ļoti, ļoti daudz jāstrādā - tās ir «Vārpas»

«Vārpas» ir ZANES APSES vecvecāku mājas pavisam tuvu Kārļa Ulmaņa piemiņas muzejam «Pikšas». «Vārpas» tagad ir arī neliela piemājas saimniecība, kur produkcija tiek audzēta pēc videi un cilvēkam draudzīgām metodēm. - Mēs esam mazi, - par savu saimniecību saka Zane Apse. Taču te tiek darīti lieli darbi - tik, cik var reāli paveikt divu cilvēku spēkiem, bez kredītiem un aizņemšanās. Tas ir Zanes Apses stāsts.

Lai vieta neiet zudumā

Kad biju maza, «Vārpās» pavadīju visus vasaras brīvlaikus. Skolā gāju Tukumā, un par lauksaimniecību man nebija ne mazākās domas.

Ilgāku laiku «Vārpās» nebiju bijusi, un kad pirms apmēram astoņiem gadiem te iegriezās kopā ar draudzeni, ieraudzīju, cik šausmīgi viss bija aizaudzis. Vēcaistēvs nomira pirms vairāk nekā 20 gadiem, bet mājās vēl dzīvoja ome – pirms aptuveni gada viņa nomira 99 gadu vecumā. Lauksaimniecības zemes te ir nedaudz vairāk par trim hektāriem, bet tolaik apstrādāts bija vienīgi mazs sakņu dārziņš.

Visticamāk, šī vieta vēlāk tiktu pārdota, bet tā taču nedara ar vecvecāku mājām. Izdomājām: kaut kas ir jādara, vismaz sākumā jāsapoj, lai vieta neiet zudumā, lai vasarā ir, kur atbraukt. Ne par kādu biznesu tolaik vispār nedomājām.

Sākām ar augļu dārza iestādīšanu, lai lauks nestāv tukšs. Tagad tajā aug viss Latvijā izaudzējamais: ābeles, bumbieres, plūmes, aprikozes, persiki, upeņes, jāņogas. Tā viss pamazām aizgāja plašumā. Mājās vēl dzīvoja un joprojām dzīvo mammas māsa, kas mums nedaudz palīdz. Tā kā mums ir arī suņi un kaķis, ir vismaz kāds, kas tos pieskata un pabaro. Ziemā saimniecība pagaidām «gul», un mēs ar draudzeni Mireiju kļūso sezonu pavadām ārpus Latvijas.

No visa pa mazumiņam

Audzējam visu ko, bet nedaudz - lai saviem spēkiem varētu visu sastrādāt, noravēt, novākt un arī notirgot. Sākumā, lai saprastu situāciju, ir jāsāk ar mazumiņu. Nu, nevajag visu piestādīt un tad domāt, kur to visu likšu. Pirmā vasara bija, lai saprastu, ko reāli varam izdarīt. Tas bija arī eksperiments, kā dārzeni šajā zemē augs, jo katrai zemei ir savas īpašības. Nevar uzreiz sastādīt lielu lauku un gaidīt, kas būs, kas nebūs.

Nekad iepriekš mūžā nebiju braukusi tirgoties un tirgu pazīnu tikai no pircēja redzespunkta. Pirmā pieredze bija ļoti veiksmīga un motivējoša: sapratu, ka notirgot var pilnīgi visu, ja pie tā piestrādā. Ja produkcija ir kvalitatīva, cilvēki atgriežas. Uz tirgu dodamies trešo gadu pēc kārtas, un šajā salīdzinoši īsajā periodā esam jau iemantojuši uzticīgus

klientus. Ir arī cilvēki, kuri mums piezvana tirgus dienas rītā, pasūta produkciju un uz tirgu atnāk to izņemt – gluži kā pakomātā...

«Vārpās» aug gandrīz viss, ko Latvijā iespējams izaudzēt, - ķiploki, sparģeļi, kartupeļi, burkāni, ķirbji, baklažāni, tomāti, rabarberi, zemenes, gurķi... Stādām tā, lai ir aizpildīta visa sezona.

Mums nav milzīgu siltumnīcu, ar trim lielākām un divām mazākām, kur izaug baklažāni un čili pipari, pilnīgi pietiek. Siltumnīcā visu audzējam podos – tas atvieglo zemes nomaņas darbus.

Mazam būt ir priekšrocība

Mēs esam mazi, tāpēc visam varam izsekot līdzī. Ja nāk salnas, lauku varam apsegt, ja sausums - laistām. Ja augiem uzbrūk slimība, bojātos dēstus izraujam. Tā ir priekšrocība: ja esi mazs, tu vari pievaktēt augu, un jo īpaši svarīgi tas ir gadījumā, kad veikta izvēle strādāt bez ķīmiskiem produktiem. Mūsaprāt, lielākās platībās šāda saimniekošana būtu praktiski neiespējama vai arī neren- tabla.

Neesam sertificēta bioloģiskā saimniecība, un arī tuvākajā laikā nav plānots kārtot ar sertifikāciju saistītās formalitātes – nav mums pagaidām laika šādām birokrātiskām aktivitātēm.

Neizmantotajiem ķīmiskiem produktus ne miglošanai, ne mēslošanai, un es to arī cilvēkiem saku tirgū. Ir, kas pajautā - vai tiešām tā var būt? Tad es uzaicinu atbraukt pie mums uz vietas, jo varu arī parādīt, ar ko mēs mēslojam. Bet cilvēkam, protams, ir brīva izvēle - ticēt vai nē... Līdz šim bioloģiskā sertifikāta neesamība nav nekādas problēmas sagādājusi.

Mēslojam ar kompostu, esam arī atraduši labu dabīgas izcelsmes augu piebarošanas līdzekli. Tos «strīpaines», kas uzmetas uz kartupeļiem, novācam ar rokām. Ar laputīm un citiem dažādiem kaitēkļiem gan iznāk dalities, bet neko darīt - ja ir izvēle audzēt dabīgi, ar to ir jāreķinās. Gadās, ka uzmetas kāda slimība - tad auglis ir neglītāks, bet nevar gribēt dabīgu, skaistu, garšīgu un vēl lētu. Bet diemžēl tieši to grib vidējais pircējs. Iepriecina tas, ka daļai patērētāju domāšana pamazām mainās: bieži vien, pamanot kaitēkļa iegrauztu ābolu vai plūmi, cilvēki atbild - ja viņam garšo, tad mums arī garšos!

Cenšamies pircējiem piedāvāt produkciju, kas nedaudz atšķiras no ierastā klāsta. Pie-

mēram, patisonus un kabačus tirgojam tikai mini izmērā, skaidrojot cilvēkiem, ka tie der ne tikai marinēšanai, bet arī grilēšanai, ēšanai svaigā veidā, - cilvēki pamēģina un atgriežas. Klienti mūs tirgū uzreiz atpazīst pēc maziņām, smukajām patisonu kārbīnām.

Izrādās - ir ēdams!

Ir arī dārzeni, ko esam izmēģinājušas audzēt, bet pārliecinājamies, ka nav vērts. Nevis tāpēc, ka tie neaugtu, bet tāpēc, ka cilvēkiem Latvijā tie nav zināmi. Diemžēl Latvijas vidējais pircējs ir ļoti konservatīvs, bieži baidās pat pamēģināt ko jaunu. Piemēram, vai jūs zināt, kas ir melnsakne? Kādreiz šis vērtīgais sakņaugšs Latvijā ir bijis zināms. Melnsakne patiešām ir melna sakne ar lazdu riekstu garšu, ja to ēd svaigu. Saku pircējam - vismaz pamēģiniet! Paošņā - nē, labāk nē.

Fenheļus šogad pamēģinājām. Bija Rīgā daži cilvēki, kas zināja, kas tie tādi, un arī nopirka, bet tie, kas nezina un nav ēduši, nav pierunājami pagaršošanai.

Nu jau kādu laiku Latvijā popularitāti sāk atgūt sparģeļi, kas ir viens no mūsu galvenajiem pavasara produktiem. Skaidrojām cilvēkiem, kā tos gatavot, cik veselīgi tie ir. Tie ir ne tikai garšīgi, bet arī bagāti ar vitamīniem un minerālvielām, satur fosfātus, kas nepieciešami sirds un asinsvadu sistēmas normālai darbībai, un citas vajadzīgas vielas. Kā ārstniecības augi tie izmantoti jau senos laikos.

Sparģeļu laiks Latvijā ir aptuveni līdz Jāņiem. Uzglabāt ilgāku laiku nevar un arī nevajag. Katrai sezonai ir savi produkti, savas garšas.

Ārzemēs sparģeļus ēd, un Latvijā, izrādās, tie arī ir kādreiz ēsti. Vēlāk par ēšanu aizmirs, bet sparģeļi kā skaistumaugi kupli zaļoja vai pie katras lauku mājas, izrotājot puķu dobi. Tos sauca par asparāgiem, arī par plīvurpuķēm un smukumam pievienoja puķu pušķiem, ko nesa uz

kapsētu. Tie joprojām bieži aug puķu dobēs.

Arī mūsu ģimenē neviens nezina, ka asparāgu jauno dzinumu galotnes ir lietojamas uzturā, lai arī pie mājas tie auga vismaz 20 gadus. Vienu pavasari skatos - patiešām nāk ārā īsts sparģelis! Tad radās doma - ja jau tas tik labi aug, kaut arī neviens to nebija kopis, kāpēc nepamēģināt audzēt ēšanai?

Pirmos sparģeļu stādus izaudzējām paši: no sēklām, un, ņemot vērā pozitīvo pieredzi un pieaugošo pieprasījumu, šī gada pavasari izveidojām lielāku sparģeļu lauku - ar 3000 divgadīgiem sparģeļu stādiem, kas ražot sāks jau nākamā gada pavasarī. Šie stādījumi veikti, pateicoties LAD projektam mazo lauku saimniecību atbalstam, ko realizējam 2022./2023. gadā.

Visu var notirgot

Divreiz un pat trīsreiz nedēļā braucu uz tirgu Rīgā: gan uz tā saukto zemnieku tirgu, kas centrāltirgū notiek no pulksten pieciem pēcpusdienā līdz desmitiem vakarā pirms nakts tirgus, gan arī uz Vidzemes tirgu.

Mašīnā varu ielikt nepilnu tonnu produkcijas, un gandrīz vienmēr mājup no tirgus atgriežos tukšām kastēm. Tirgus ir vieta, kur ar cilvēkiem jākomunicē - jāskaidro, jāuzklausa. Jā, tas arī ir darbs, bet tas atmaksājas. Ir jābūt komunikabīlai, jābūt pacietīgai, jo ir arī cilvēki, kuri, atraduši pacietīgu klausītāju, tev izstāsta visu savu dzīvi un problēmas. Nu, neko, stāvi un klausies. Ar to ir jāreķinās, ja interesē kontakts ar cilvēku.

Es varētu, piemēram, novākt visus sparģeļus un aizvest uz veikalu, bet... Bieži redzēti veikalu vitrīnās izlikti apvītuši, ļoti nepievilcīgi tepat Latvijā audzēti sparģeļi - mūsaprāt, tā ir nīrgāšanās par produktu. Mēs tā nekad netirgosim. Ir jātirgo pašam, jo tikai tā var labi pārdot. To es redzu arī tirgū. Ir zemnieki, kas paši brauc, un ir tādi, kas atraduši kādu cilvēku no malas, kurš tikai

tirgo. Bet ar to nepietiek, ir jābūt arī emocionālai, reālai saiknei ar produktu, lai to tiešām labi pārdotu.

Kā jau teicu, apjomi mums ir tādi, lai reāli var notirgot. Tas viss nāk ar pieredzi. Pati redzu tirgū, kā ir tiem, kuri audzē un tirgo divus vai trīs galvenos produktus. Protams, kādu daļu viņi notirgos, bet kāda daļa paliks nākamajai un aiznākamajai dienai. Mums, par laimi, tā nav. Es braucu ar saviem nedaudzajiem kilogramiem tomātu, ar saldo kukurūzu, burkāniem, kartupeļiem, zaļumiem - no visa pa bišķim, un nekas arī pāri nepaliek. Produkcija ir svaiga, un cilvēki to novērtē.

Esam izveidojuši arī mājas lapu varpulabumi.lv, un, ja ir pieklājīgs pasūtījums vismaz 40 - 50 eiro apjomā, piegādāju produkciju arī uz mājām. Ir arī cilvēki, kuri atbrauc paši, visu izstaigā, paskatās un iegādājas kāroto.

Tā ir pašu izvēle

Jā, finansiāli tas labi atmaksājas, bet - ir ļoti, ļoti daudz jāstrādā. Ir jāizvēlas prioritārie darbi, jāizdomā, ko gribi un cik daudz gribi stādīt, ko vari notirgot, tāpēc mums ir plāns, ko gluži par biznesa plānu negribu saukt. Visu darām tā, lai varētu iztikt bez lielām izmaksām, - ļoti daudz strādājam ar rokām.

Mums nav ne traktoru, ne lielās tehnikas. Ja vajag zemi uzart vai nofrēzēt, visu varam sarunāt ar atsaucīgajiem kaimiņiem.

Protams, varētu jau meklēt kādu palīgu. Bet vai atradīsi tādu, kam vari uzticēties, vai viņš izdarīs darbu tā, kā vajag? Cik esmu runājusi ar cilvēkiem, Latvijā tā ir liela problēma, un nav runa par maksu. Ja būtu tā vērts, tad varētu arī labi samaksāt.

Jā, ir jāstrādā daudz. Vasarā ir tā - kamēr vien saule spīd, tu darbojies. Mūsu vidējā darba diena ilgst 14 stundu, un bieži gadās nedēļas bez brīvdienām. Daudz laika aizņem ravēšana. Kur varam, tur izmantojam agrotekstilus.

Vasara, protams, nav redzēta, tikai divreiz ir tikts līdz jūrai. Atpūtīsimies oktobra beigās, kad ķiploki būs sastādīti.

Šādai saimniekošanai jābūt sirdslīstai: tad ir pietiekoši daudz motivācijas, lai izturētu visu sezonu, un tad arī grūtās garās darba dienas atmaksājas.

Anita Banzīņa
Guntara Liča foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

«Esmu sasniegusi visus izvirzītos mērķus»

«Ļoti mērķtiecīga, izpalīdzīga, ar lielu gribasspēku, tieša» – tā pati sevi raksturo AGNESE ŽIDIŅA – BRAKMANE, ar kuru tuvāk iepazīties «Zemgalei» radās interese pirmajā brīdī šķietami nesavienojamu faktu dēļ: ļoti gribējās saprast, kā vienā cilvēkā var apvienoties policijas majore un kultūras darbiniece. Bet tā nu tas tiešām ir: Agnese ar divdesmit gadu darba pieredzi Valsts policijā nu strādā arī par Kaķenieku tautas nama vadītāju un ir kultūras darba organizatore Auru pagasta Gardenes ciematā.

- Jā, no šī gada 2. maija esmu Kaķenieku tautas nama vadītāja un kultūras darba organizatore Auru pagasta Gardenes ciematā.

- **Kāpēc šāda izvēle?**

- Man ļoti patīk kultūras joma, dažādu pasākumu organizēšana, plānošana. Arī kā mamma iepriekšējos gadus piedalījās skolā vecāku padomē. Kad pamanīju, ka ir iespēja mēģināt un startēt uz šo amatu, nolēmu – kāpēc nedarīt to, kas man patīk? Kāpēc nerealizēt savas idejas, īpaši, ja arī citiem cilvēkiem tās interesē? Man patīk atrasties uzmanības centrā, gribu sevi parādīt kā kultūras pasākumu vadītāju.

Šobrīd, protams, darbojos saskaņā ar iepriekšējās tautas nama vadītājas plānu. Manas ieceres, idejas būs citādas, kā saka – jauna slota citādāk slauka. Taču pamati, kas kultūras dzīvē šeit ir ielikti, turpināsies. Piemēram, nesen notikušās autoorientēšanās sacensības «AnneBiZe», kas jau ir tradicionālas. Darbu turpina bērnu vokālie ansambļi «Sursuriņi», senioru ansamblis «Zelta ābele». Gribu atjaunot kādreiz Kaķeniekos bijušo amatiereteātri. Protams, gribētos arī kādas aktivitātes saistībā ar dejošanu, bet tad vairāk varētu domāt par linijdejām, jo tautas deju kolektīvi jau darbojas tepat netālu – Gardenē, Bikstos.

Tas, ko es uzreiz redzēju kā neatliekami darāmu darbu, ir tautas nama telpu uzlabojumi. Jau, ienākot šajās telpās, sapratu, ka jāmaina to vizuālais tēls, jāatjauno šī ēka tā, lai tā tiešām atbilstu tautas nama statusam. Vietējie iedzīvotāji mēdz teikt: tas ir klubs. Nē, tas nav klubs, tas ir tautas nams. Pati arī veicu remontdarbus kopā ar strādniekiem. Tālākos plānos ir vairākas ieceres. Bet par tām runāt būtu pārsteidzīgi, jo visa pamatā, saprotams, ir budžets. Par tālāku nodomu īstenošanu varēsīm runāt 2024. gadā.

- **Vienlaikus esat kultūras dzīves organizatore Gardenes ciematā.**

- Jā, šo jomu «saņēmu» kā papildus darbu Kaķenieku tautas namam. Gardenē sāku ar to, ka vasarā izveidoju nevis sporta svētkus, bet ciema svētkus. Vietējiem cilvēkiem tas bija pat neliels izbrīns: viņiem būs arī zaļumballe? Katrs otrs man pirms tam pārjautāja: vai tiešām? Bet kas tur tāds? Savulaik, kad atnācu dzīvot uz Gardeni, vēl gadu vai divus tur notika zaļumballes. Un tad – viss. Bet es uzskatu, ka cilvēkiem ir jādod iespēja atpūsties brīvā dabā, jo ne visi grib doties

uz sarīkojumiem telpās. Apmeklētība šajā pasākumā mani pat pārsteidza: bija vairāk par piecdesmit dalībniekiem. Un pēc tam saņēmu labas atsauksmes un vaicājumu – kad būs nākošā balle?

2. septembrī Gardenē rīkoju pasākumu bērniem, uzsākot skolas gaitas: pie mums ciemos bija Klauns, kurš nedaudz vēl novirzīja bērnu domas no skolas, spēlējām spēles, pildījām atjaunotības uzdevumus, dabūjām par to diplomus, visi bija priecīgi. Gardenē turpmāk noteikti plānošu arī kādu teātra izrādi, balles. Mums ir ļoti laba komunikācija ar pamatskolas direktori Evitu Piragu, kura nekad neliedz skolas telpas šādiem pasākumiem. Protams, pluss ir tas, ka Gardenē ir skola, kur var norisināties dažādas aktivitātes – gan bērniem, gan pieaugušajiem, piemēram, Mātes diena. Kaķeniekos skolas vairs nav, tāpēc pasākumi jāplāno citādāk. Šeit savukārt aktīvas ir Annenieku attīstības biedrības dāmas, kuras 30. septembrī tautas namā rīko senioru sadraudzības vakaru, kas arī ir ikgadējs pasākums. Iesaistās arī ansambļa «Zelta ābele» dalībnieces, un arī es centīšos kā palīdzēt.

- **Atgriezoties pie zaļumballes Gardenē: ciemata iemītnieku sastāvs ir visai raibs. Nebija bažu par to, vai viss noritēs bez starpgadījumiem?**

- Laikam jau nevajadzētu to uzsvērt, bet visi mani vairāk vai mazāk pazīst kā policijas darbinieci jau sen un esmu ieguvusi cieņu. Bet pirms pasākuma, saprotot, ka varētu būt pāris «klupšanas akmeņi» (*Smaida.*), izdevās painformēt par to, kas viņus sagaida, ja nebūs kārtība. Tāpēc viss izdevās bez jebkādiem ekscesiem.

- **Tāpat pasākumi, tādēļ, ka esat gan policiste, gan kultūras darbiniece, var noritēt bez papildus kārtībnieku piesaistīšanas?**

- Pasākumos tika lūgta kārtības nodrošināšana no policijas puses, taču viss norisinājās bez starpgadījumiem, tādēļ vajadzības pēc viņiem nebija. Ar visu to, ka Gardene ir īpašs ciemats, es tiešām nevaru sūdzēties par šo savu pirmo pasākumu. Ja visi nākamie būs tādi, es tos varētu rīkot katru dienu. Patiešām ir gandarijums, īpaši, dzirdot daudzos «paldies». Tad ir labi padarīta darba izjūta. Gardenieki ir malači, un Gardene nebūt nav tāds ciems, par kādu savulaik ir izveidojies priekšstats.

- **Un cik ilgi esat policijas darbiniece?**

- Policijā strādāju 20 gadus, esmu policijas majore, vecākā inspektore Valsts policijas Dienvidzemgales iecirknī. Manuprāt, pieredzes netrūkst.

- **Kā iespējams savienot darbu policijā un kultūras jomā?**

- Policijā man ir pamatdarbs – darba dienās un darba laikā. Pēc pulksten 16.30 sākas mans otrs darbs – tautas namā. Tas nav tikai darbs šeit uz vietas, Kaķeniekos. Tā ir došanās uz pašvaldību, kārtojot dokumentus, pasākumu plānošana, komunikācija ar mūziķiem, meklējot informāciju internetā par iespējamiem pasākuma organizatoriskiem jautājumiem, un tā joprojām. Šobrīd es to visu varu apvienot. Man liels pluss ir tas, ka vīrs atbalsta un bērni vairs nav mazi: Gabriels šogad uzsāka mācības Dobeles Valsts ģimnāzijas 7. klasē (ļoti lepojos, ka viņš mums ir Latvijas čempions vieglatlētikā savā vecuma grupā), Reičela mācās Dobeles 1. vidusskolas 10. klasē. Jā, laika, ko varu pavadīt ar ģimeni, ir mazāk, taču viņi ir mana atbalsta grupa, jo ir saprotoši un mēdz apmeklēt pasākumus kopā ar mani.

Šobrīd man izdodas diezgan veiksmīgi visu apvienot.

- **Kāpēc savulaik izvēlējaties būt policiste?**

- Ne tāpēc, kā visi saka: kurš bērniņā bijis huligāns, tas kļūst par policistu... (*Smejas.*) Mācoties 9. klasē, gribēju strādāt pašvaldības policijā. Biju apmāta ar šo domu, jo mūsu vecumā pašvaldības policisti pamatīgi «disciplinēja» jauniešus, un mēs viņus respektējām. Redzot, kā viņi strādā, tas šķita kā prausgs, man gribējās tāpat: panākt, lai mani respektēt tāpat kā viņus. Es esmu ar diezgan šerpu raksturu, tādēļ vairāk vai mazāk patīk, kad notiek pēc manām domām. Esmu arī ļoti mērķtiecīga, tāpēc sapratu, ka šī profesija ir tāda, kurā es varu sevi pilnveidot, un mans raksturs atbilst darba specifikai. Tas mani vilināja uz darbu pašvaldības policijā. Bet apstākļi tā «salikās», ka netiku mācīties pašvaldības policijas skolā Bulduros, un iestājos Latvijas Policijas akadēmijā. Jo galvenais vārds te bija «policija». Un es arī zināju, ka šī profesija nav tāda, kur pēkšņi varētu nebūt darba. Darbs tajā būs vienmēr, tāpēc arī to izvēlējos. Pēc tam pabeidzu Rīgas Stradiņa universitātes Tiesību zinātņu Juridisko fakultāti, šobrīd joprojām studēju Rīgas Stradiņa universitātes Tiesību zinātņu Juridiskajā fakultātē maģistrantūrā un nu jau rakstu šajā pašā jomā maģistra darbu. Noslēgumā iegūšu jurista kvalifikāciju.

- **Saprotu, ka jūsu darba vieta ir Jelgavā? Tāpat arī katru ritu jābrauc.**

- Sākotnēji daudzi neizprata arī šo manu braukāšanu, jo tā taču nogurdina. Nē, es tam nepiekrītu. Man ceļš no rīta uz Jelgavu ir pārdomu pusstunda par darāmajiem dienas darbiem, pēc pusdienā uz mājām – tāpat. Ceļš – tā ir mana plānošana.

- **Un tomēr man «neiet kopā» abas nodarbes: policijas lietas kā visnotaļ skarba joma un emociju «krāsām» bagātais, dvēseliskais kultūras darbs.**

- Tas man īstenībā dod balansu. Policijā ir skaidrs, ka nāks cilvēki, kuri nebūs vienmēr smaidīgi, vairāk būs negativisms. Ļoti reti ir brīži, kad tev pasaka paldies. Pārsvārā ir standartfrāzes: «Jūs par maniem nodokļiem ēdat, dzerat...» Nemitīgi ir jādomā, kā runāt ar cilvēku, jo katrs ir ar savu problēmu, savu raksturu. Lai kāds cilvēks preti nesēdētu, vienmēr ir jābūt ieturētam. Tur ir jābūt bez emocijām, kā no akmens, bet tajā pašā laikā jāsaprot izdarīt visu, lai cilvēkam palīdzētu un cilvēki pēc iespējas mazāk sacītu negatīvas frāzes par policiju un tās darbu. Savukārt šeit, tautas namā, pasākumos varu izpaust savas emocijas, smaidīt, priecāties kopā ar cilvēkiem, uzklaut gan viņu pozitīvismu, gan arī negativismu, ar ko gan vēl neesmu saskārusies, vismaz acis nē. Tā, saliekot kopā negativismu un pozitīvismu, iegūstu līdzsvaru.

- **Kā to visu var dabūt gatavu?**

- Pati dažkārt uzdošu sev šo jautājumu... Nezinu... Reizēm šķiet, ka pietrūkst laika, dienā naktis stundu. Un tad vienbrīd ieraugi, cik bērni ir lieli izauguši, un domā: ko es pa to laiku esmu darījusi?... Bet man tas viss izdodas. Jā, maģistrantūras studiju sākumā bija brīži, kad gulēt nācās vien divas, trīs stundas. Tad šķita – jāmet tam miers... Bet es neesmu tāds cilvēks. Man vajag visu laiku būt kustībā, sabiedrībā, darbībā. Es esmu kā torpēda, citādāk nevaru. Brīvajā laikā, kad tāds ir, es veltu savu laiku dārzam, bez kura nevaru.

Kad izsīkst enerģija, mani uzlādē vienatne. Tad sakārtoju

savas domas un saprotu, ka ne pie viena izvirzītā mērķa nevar apstāties, tas ir jāsasniedz. Tā es visu dzīvi daru: nospraužu sev mērķi, mērķtiecīgi uz to eju. Un līdz šim varu teikt: esmu sasniegusi teju visu. Ja pirms pāris gadiem šķita, ka vēl kaut kas mazliet pietrūkst, tad tagad mani visi izvirzītie mērķi ir sasniegti. Tagad apsveru, ko es darišu tālāk. Arī kultūras darbs man ir jauna profesija, priekšā daudzi jauni izaicinājumi. Tagad pašai mazliet «jānorimstas», jāizvērtē, kādi ir mani ieguvumi (zaudējumu man nav!), ko un kā darīt tālāk.

- **Kā jūs pati sevi raksturotu?**

- Esmu ļoti mērķtiecīga, arī ļoti izpalīdzīga (kas man reizēm arī ir par sliktu), varu būt piekāpīga (tas atkarīgs no garastāvokļa), bet tas ir reti. Viena no manām sliktajām īpašībām: es neliekuļoju, man patīk teikt acīs, kā ir, pat ja nepatīk. Tas nav tikai šajā darbā, bet arī otrā. Pati vienmēr uzklāus, ja kādam kas nepatīk manī. Tāpat – tieša, atklāta.

Vai man patīk Gardenē? Jā un nē. Patīk tāpēc, ka dzivoju šeit ļoti sen un daudz ko par šejieniēšiem zinu. Bet traucē tas, ka viņi reizēm, arī mani zinādami, runā to, ko tomēr isti nezina. Šobrīd man vai katrs otrs Gardenē vaicā: kā tad tu tā – aizgāji no policijas? Cilvēki mīļie, ja jūs tas interesē, nerunājiet apkārt, bet atnāciet un pavaicājiet man pašai. Jā, ir bijuši brīži, kad jutos «izdegusi». Bet tad apsēdos, padomāju un sapratu: man iekšā taču ir vēl tik daudz! Un atkal varu iet un darīt to, kas man tiešām patīk. Tāpēc vienmēr gaidīšu visus uz pasākumiem Kaķeniekos un Gardenē.

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors